

ת"פ 67845/01/18 - מדינת ישראל נגד תמיר דדון

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ת"פ 67845-01-18 מדינת ישראל נ' ד
לפני כבוד השופט איתן קורנהאוזר

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד שרון אדרי

המאשימה

נגד

ת ד

ע"י ב"כ עו"ד עתליה רפאל

הנאשם

הכרעת דין

בתום שמיעת הראיות וסיכומי הצדדים שנשמעו היום, הוריתי על זיכוי הנאשם.

כעת אפרט את נימוקי.

רקע

1. כתב האישום מייחס לנאשם שני אישומים, בהם עבירות תקיפת בת זוג לפי סעיף 382 (ב) לחוק העונשין, תשל"ז - 1977 (להלן: "חוק העונשין") ואיומים לפי סעיף 192 לחוק העונשין.

בהתאם לעובדות האישום הראשון, בתאריך 14/10/2017 במהלך ויכוח בין הנאשם לבין אשתו ריקי דדון (להלן: "המתלוננת"), אחז הנאשם בלחייה, דחף אותה אל הקיר באמצעות לחיצה על סנטרה, חנק אותה, סטר לה מספר פעמים ואיים: "עכשיו זה עוד טוב, אם אני אמשיך ככה זה יהיה יותר גרוע".

בהתאם לעובדות האישום השני, במועד מסוים במהלך חודש ספטמבר חנק הנאשם את המתלוננת.

2. הנאשם כפר במיוחס לו ולפיכך נשמעו ראיות. במהלך פרשת התביעה העידו המתלוננת, לינוי דדון (להלן: "לינוי"), רס"ב אריק אלעד. בנוסף, הוגשו בהסכמה מספר מסמכים ובהם דוח פעולה, הודעת הנאשם, דוח עימות ותיעוד מוקד המשטרה.

במהלך פרשת ההגנה העיד הנאשם בעצמו.

עמוד 1

3. ב"כ המאשימה טען בסיכומיו כי מדובר בגרסת המתלוננת למול גרסת הנאשם. לא נמצא בסיכומי ב"כ המאשימה כל חיזוק ראייתי לגרסת המתלוננת, למעט טיעונים המתייחסים למידת אמינותה ומהימנותה שיש בהן, כך נטען, כדי להעדיף את גרסתה על פני גרסת הנאשם. מצב ראייתי שכזה מעורר קושי, כאשר בית המשפט נדרש לרף הפלילי ומתבקש להתבסס על התרשמותו הבלתי אמצעית מהעדים, המטה את הכף למתן אמון מלא בגרסה אחת למול חוסר אמון בגרסה אחרת. הדבר קשה שבעתיים בנסיבות מקרה זה, בו המתלוננת הותירה רושם בעייתי, מסרה מספר גרסאות המקשות לקבוע את ההתנהלות המיוחסת לנאשם במהלך האירועים, וכן ראיות נוספות המוסיפות ומכרסמות במידת מהימנותה כפי שיפורט בהמשך. בנוסף, המתלוננת הותירה רושם של אישה בעלת ביטחון עצמי אשר אינה מהססת להביע דעתה, אינה חוששת להתנצח עם ב"כ הנאשם (ראו לדוגמא עמ' 27 ש-3, עמ' 28 ש-8 לפרוט'), ולא מצאתי בעובדה שבכתה בחלק מסוים מעדותה כאינדיקציה לחשש כלשהו או כגורם המחזק ומבסס את מהימנותה.

4. אתיחס תחילה לגרסת המתלוננת ביחס לאירועים. למעשה, אין מדובר בגרסה אחת אלא בריבוי גרסאות מתפתחות, המתארות באופן שונה את אותם אירועים.

לגבי האישום הראשון, העידה המתלוננת תחילה כי הנאשם אחז בסנטרה ו"הדביק" אותה לקיר (עמ' 14 ש-6 ו-11 לפרוט'). לאחר ריענון זיכרונה מהודעתה במשטרה, השיבה כי בהודעתה מסרה שהנאשם חנק אותה, "הדביק" את ידו לסנטרה ו"הדביק" אותה לקיר, והסבירה כי "זה אותו הדבר פשוט לא אמרתי שהוא חנק" (עמ' 14 ש-13-14 לפרוט'). מיד בהמשך, הבהירה כי הנאשם אכן חנק אותה אך בנוסף דחף אותה אל הקיר והוסיפה כי אחז בשתי לחייה (עמ' 14 ש-15-16 לפרוט').

בהמשך עדותה בבית המשפט, העידה לגבי האלימות הפיזית במסגרת אירוע זה כי הנאשם חנק אותה באמצעות יד אחת (עמ' 25 ש-25 לפרוט'). גרסה זו אינה עומדת בקנה אחד עם דבריה של המתלוננת כפי שנמסרו מיד לאחר האירוע הנטען בפני שוטר הסיוור, שם ציינה כי הנאשם "**תפס בגרונה עם שתי ידיו**" (ת/5). ביחס לאותו אירוע אלימות, אף שבפני שוטר הסיוור פירטה המתלוננת כי הנאשם חנק אותה בשתי ידיו והצמידה לקיר, בתחנת המשטרה מיד לאחר מכן, ציינה כי הנאשם אחז בלחייה, חנק אותה, דחף אותה אל הקיר באמצעות אצבעו על הסנטר וכן "נזכרה" בהמשך אותה עדות כי הנאשם אף סטר לה "**איזה 3 או 4 פעמים**" (נ/1 ש-16). גרסה נוספת מסרה המתלוננת למחרת תלונתה במשטרה, במסגרת עימות עם הנאשם, שם שבה על כך שהנאשם סטר לה, אחז בלחייה ודחף אותה אל הקיר באמצעות אצבע על סנטרה, אך נמנעה מלתאר חניקה כלשהי, בין אם באמצעות יד אחת ובין אם באמצעות שתיים (ת/4 ש-4-7 לפרוט').

המתלוננת הסבירה בבית המשפט סתירות אלה בתיאור האלימות אותה ייחסה לנאשם, מגוון תיאורים שניתנו מיד בסמוך לאחר האירוע הנטען, כך: "**אם מישהו מרים עלייך ידניים באופן כללי את תזכרי את האלימות, לא בהכרח חנק, סטר, בעט, אלימות זה דבר מאוד...**" (עמ' 26 ש-25-26 לפרוט'). בהמשך, תוך שהדגימה בבית המשפט אחיזה בלחייה ואת קרבת הלחיים אל הצוואר, הבהירה כי "**ההבדל בין לתפוס בלחיים לבין לחנוק, זה לא כל כך...**" (עמ' 27 ש-16 לפרוט'). אין בידי לקבל הסברים אלה. על בית המשפט לקבוע האם הנאשם נקט באלימות כלפי המתלוננת ומהי האלימות בה נקט, ואילו מגוון גרסאות

המתלוננת הופכות משימה זו לבלתי אפשרית, תוך שמקשות על מתן אמון בה. ניתן היה לצפות ממתלוננת באירוע אלימות כה קצר ונקודתי, כי תזכור מהו אופי האלימות שהופעלה כנגדה מיד לאחר מכן, בעת שהגיע אליה שוטר הסיור, ושעות לאחר מכן - כשמסרה את גרסתה במשטרה. בנוסף, התייחסות המתלוננת לאחיזה בלחיים כדומה לחניקה, מקשה אף היא על מתן אמון בה.

5. במהלך אירוע האלימות באישום הראשון, טענה המתלוננת כי הנאשם איים עליה. בעדותה בבית המשפט העידה כי הנאשם הזהיר אותה שלא תאמר דבר לאדם, אחרת ירצח אותה (עמ' 15 ש- 9 לפרוט'). לאחר שב"כ המאשימה רענן את זיכרונה מתוך עדותה במשטרה, הוסיפה כי הנאשם אמר לה בנוסף שאם תמשיך כך הוא יעשה דברים גרועים יותר (עמ' 16 ש- 3-4 לפרוט'). המתלוננת, אשר לא היססה לפרט בפני שוטר הסיור את האלימות בה נקט הנאשם וכן כי אמר לה במהלך האירוע "**איזה כיף לראות אותך בוכה**" (ת/5), לא ציינה בפני אותו שוטר דבר לגבי אימים מסוג כלשהו. לא ברור מדוע נמנעה מלפרט אימים כלשהם, על אף שלא נמנעה מלייחס לנאשם אמירות אחרות. רק בהמשך, לאחר שהגיעה לתחנת המשטרה, אמרה המתלוננת כי הנאשם איים עליה שאם תמשיך להתנהג כך - יהיה הרבה יותר גרוע (נ/1 ש- 7-8). ב"כ הנאשם עימתה את המתלוננת עם העובדה שלא אמרה במשטרה כי הנאשם איים שירצח אותה, ובשלב זה בחרה המתלוננת לחזור בה מעדות זו: "**זה לא משהו שקרה באותו אירוע ספציפי, זה דברים שנאמרו על ידו לא מעט פעמים**" (עמ' 26 ש- 12 לפרוט'). עוד יצוין כי במהלך העימות בין הנאשם למתלוננת, במהלכו לא היססה להטיח בנאשם אלימות פיזית כנגדה, לא פירטה המתלוננת אימים כלשהם (ת/4 ש- 4-7).

6. האירוע המיוחס לנאשם באישום השני תואר על ידי המתלוננת במספר דרכים. תחילה, העידה כי הנאשם דחף אותה על הרצפה (עמ' 15 ש- 1 לפרוט'). בהמשך, בעת חקירתה הנגדית, עומתה המתלוננת עם דבריה במשטרה, שם טענה כי הנאשם חנק אותה באותו אירוע ולא ציינה דבר לגבי דחיפתה על הארץ (נ/1 ש- 34). הסברה של המתלוננת היה שילוב בין שתי הגרסאות: "**גם וגם**" (עמ' 27 ש- 3 לפרוט'). מיד בהמשך, בחרה המתלוננת להוסיף אלימות נוספת במהלך אותו אירוע: "**הוא חנק אותי, בעט בי**" (עמ' 27 ש- 5 לפרוט'). המתלוננת עומתה עם גרסה נוספת שמסרה לאותו אירוע, בעת העימות שנערך בינה לבין הנאשם, ואישרה כי במהלך אותו מקרה בסוכות הנאשם אף אחז בחוזקה בלחייה (עמ' 27 ש- 12 לפרוט'). מדובר במגוון גרסאות שונות לאותו מקרה, המייחסות לנאשם אלימות מסוג שונה: דחיפה, חניקה, שילוב של השניים, בעיטות, אחיזה בלחיים, וכל זאת בגרסאות שונות. לא ניתן לקבל את הסברה של המתלוננת לסתירות אלה, ולא ניתן לנהל את הגנת הנאשם, על יסוד דבריה כי "**אלימות היא דבר מאוד כולל**" (עמ' 27 ש- 14 לפרוט').

7. המתלוננת ביקשה בעדותה בבית המשפט להצניע את הרקע של אירוע שהתרחש בינה לבין חברו של הנאשם, במהלכו חיבקה ונישקה את החבר. לאור הראיות בתיק, לא יכולה הייתה להכחיש את קיום האירוע, אולם טענה תחילה כי האירוע עם החבר התרחש לאחר תלונתה במשטרה על אלימות מצד הנאשם (עמ' 22 ש- 11-12 לפרוט'), וכן שלאחר אותו אירוע עם החבר נפתח תיק ברבנות והחליטו להיפרד (עמ' 21 ש- 11-12 לפרוט'). המתלוננת שבה והדגישה כי תיק הגירושין ברבנות לא נפתח בעקבות אותו אירוע עם חברו של הנאשם (עמ' 22 ש- 24 לפרוט'). יחד עם זאת, לאחר שעומתה עם

גרסתה במשטרה, במהלך עדותה בבית המשפט אישרה כי תיק הגירושין נפתח תחילה לאחר האירוע עם חברו של הנאשם אשר התרחש לפני תלונתה במשטרה, התיק נסגר ונפתח שוב בעקבות התלונה במשטרה (עמ' 21 ש-26-34 לפרוט'). מכאן, הרקע בו נפתח תיק הגירושין בין השניים, השייכים למגזר הדתי, זאת לאחר שהמתלוננת חיבקה ונישקה את חברו של הנאשם, אירוע שבאותו שלב נשמר רק בין בני הזוג, עמד בטרם הגישה המתלוננת את תלונתה על אלימות מצד הנאשם. אין בכך לסתור עדות ברורה ומוצקה בעלת חיזוקים ראייתיים, כזאת שאינה בנמצא במקרה זה, אך בוודאי ניתן להבין את ניסיונה של המתלוננת שלא לקשור את תלונתה בתיק הגירושין שנפתח, באותן נסיבות. העובדה שהמתלוננת ביקשה בעדותה להרחיק את האירוע עם החבר למועד המאוחר לתלונתה במשטרה, מוסיפה ומכרסמת במהימנותה ובמניעיה בעת הגשת התלונה.

8. המתלוננת טענה כי סיפרה על האלימות מצד הנאשם לחברתה ז, אל ביתה הלכה לאחר האירוע באישום הראשון, משם אף התקשרה למשטרה. המתלוננת הוסיפה כי אותה חברה עודדה אותה להגיש את התלונה (עמ' 18 ש-1-2 לפרוט'). לא מצאתי נימוק המניח את הדעת, לכך שאותה חברה נמנעה מלמסור עדות במשטרה, זאת לאחר שכביכול עודדה את המתלוננת לעשות כן (ראו נ/3 ו- נ/4).

עדה נוספת שעשויה הייתה לחזק את דברי המתלוננת, היא גיסת הנאשם - ל. המתלוננת העידה בבית המשפט כי סיפרה ללינוי על חלק מהאירועים האלימים מצד הנאשם אף לפני תלונתה במשטרה (עמ' 18 ש-11-12, עמ' 19 ש-6-9 לפרוט'). לינוי העידה בבית המשפט, והכחישה כי המתלוננת סיפרה לה לגבי אירועים דומים. אף הודעתה במשטרה מחזקת גרסה זו (ת/1). המתלוננת הסבירה בבית המשפט, כי לינוי היא חלק ממשפחתו של הנאשם ולפיכך ככל הנראה מכחישה דברים אלה. אין בידי לקבל הסבר זה שכן, בשונה מזוהר חברתה של המתלוננת אשר סירבה להגיע למסור עדות, לינוי התייצבה בתחנת המשטרה מיד לאחר שהתבקשה. בנוסף, במהלך עדותה לא היססה לפרט לגבי האישום הראשון כי המתלוננת שיתפה אותה, לאחר שהתלוננה במשטרה, בדבר התלונה לגבי אלימות מצד הנאשם ואף, לגבי האישום השני, כי הבחינה במתלוננת בוכה. נתונים אלה אינם עולים בקנה אחד עם עדה המבקשת להימנע מלפגוע בנאשם. לעומת זאת, גרסה זו של עדת התביעה הסותרת את דברי המתלוננת, מוסיפה ומכרסמת במהימנותה.

9. לא מצאתי בגרסתו של הנאשם בבית המשפט סתירה כלשהי, דבר שקר או ראשית הודאה, שיש בהם לחזק את אחת מגרסאותיה של המתלוננת. הדבר מוצא משנה תוקף נוכח הקושי הממשי במתן אמון במתלוננת, כמפורט לעיל.

לאור כל האמור לעיל, הוריתי על זיכוי הנאשם מהמיוחס לו.

זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום מהיום.

המזכירות תשלח עותק הכרעת הדין לצדדים.

ניתנה היום, כ"ו טבת תש"פ, 23 ינואר 2020, בהיעדר הצדדים